

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

4 DECEMBER 1929 - No. 10

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Op den Boomplantdag te Geleen

„Ik dacht, dat mest veel viezer was”! zei deze jongedame, toen ze in het zakje met kunstmest keek.

Aan den ouden dorpsput.

Brieven van Dré

Ulvenhout, 25 Nov. '29

Menier,

'k Weet nie sjuust meer of ik 't oew al 's gezeed em, maar zoo nie, dan wit 't dan nou: *d'n boek is 'r*. 'k Ben d'r gewoonweg verlegen mee, wilde da geleuven? 'k Zat van

de week 's aves zo'n bietje te mokkepijen bij 't vuur, — 't was aarig koud buiten; de sterrekes stingen te pinkelen teugen 'n hooge, strakke locht en 't maantje stong er teugen-aan te schijnen da-d-eel m'nen erft in 't blaauw zwom, de schaduwkes van de takken van m'nen nootelèr kropen over m'nen vloer in de kamer, — toen 'k Driek over d'n weg heurde gaan, onze postbode. 'k Zat in d'n donkerte te koeke-loeren, waant Trui was nie als te lekker en al vruug naar bed gegaan. Kad daarom maar gin laamp opgestoken, dan kon ze beter maffen. En... heurde-n-ik 't goed? — dan kwam d'n Driek op m'n deur aan. Jawel heur, 't was zoo. Mee z'n potlooike tikte-n-ie teugen de deur en meteen wipte-n-ie de klink om. „Ollee, ge ben nog op,” zee-t-ie, „'k docht eerst da-g-al naar bed was” en meteen keek ie d'n kaant van de bedstee uit.

'k Had 'm mee m'n oogen al „gezeed” dat ie wa zachter praten moes, maar 't was zoo donker dat 'm da „gesprek” zekers ontgaan was, maar toen flûsterde-n-ie ineens: „Ochirrekes, Trui ziek, Dré?”

En daar galmde uit de bedstee: „'n Kauwke, Driek, anders nie!” „Dan maar goed wèrm houwen, Trui,” dokterde Driek prontjes van uit de verte,

„goed wèrmhouwen en zurgen da-ge-'n open lijf houdt. Gin goud zoo goed as op tijd naar 't húske te gaan, as ge wa mekeert en hier veur jouw 'n pakske Dré, goeienaved samen en beterschap!” en Driek was geblazen.

„Van onzen Dré?” vroeg Trui en meteen gong ze overènd zitten, „mocht toch 'n lichtje, ge kun zoo toch gin bal zien!” „Neeë,” zee ik, „'t is uit d'n Haag” en toen schoof Trui weer onder de dekens.

'n Schoon pakske was 't, amico, 't leek wel van Sundereklaas te komen. 'k Mokte zonde om 't open te maken. En toen 'k 't schoone platte bandje deurgesejen had, kwam er weer 'n aander pepierke veur d'n dag en toen weer 'n ribbelig kertonneke en toen weer 'n vloeiike waar 't goud deurhenen scheen. En toen 't leste pampierke d'r ai was, toen — toen verschoot ik kepleet. 't Was d'n boek! Ge wit, zemmen van m'n briefkes, die 'k geregeld aan jouw en zoo schrijf, 'nen boek gemokt.

Nouw, d'n dieë was 't.

'k Was 't geval heelegaer vergeten.

De drukte van de leste maanden en nouw die verkouwendheid van Trui, waar ik al 'n week mee aan leg te tobben, hadden me 't heele geval deur m'nen kop laten schieten.

Ja, amico, da's 'n gesallemaander jong, as 't wijf van d'n vloer af is, hier op d'n hof! 'k Zal oew mee al die last maar nie om oewen kop leggen te zaniken, maar ge mag grust weten da-d-et veur mijn 'n broerde boel is. 'k Ben m'nen meesterknecht nouw al 'n week kwijt, en m'nen aanspraak en m'nen menagemeester ok! Dan wit 't wel. Maar genogt, om dan op d'n boek trug te komen, — daar lag ie dan. 't Ding beefde-n in m'n haanden en 'k had 't gevoel as toen 'k nog 'n kleinen brak was en m'n eerste timmermansdoos kreeg. Gedrukt amico, mee de sierlijkste en duidelijkste letterkes die-g-oew eigen denken kunt. Zoo schoon as m'nen nuwen kerkboek, die ik mee glaans zonder bril lezen kan. Opgesierd mee fijne plotjes, teekeninges-kes uit hout gesnejen en 'nen linnenschen gruunen kaft eromhenen, bedrukt mee *gouwen*, wezenlijk

waar: *gouwen* letters! *Brabantsche Brieven van Dré* staat er op. Ongelogen-waar, amico, keb van me leven zo'n schoonen boek nie in m'n huis g'ad. Kem in de linnenkast geleed, waant 't zou zonde zijn as-t-er wa-d-aankwam, ee! En 't eerste wa'k nouw zie, as ik in de laai koom om 'r 'n schoon hemd uit te halen is d'n boek, die mee z'n gruun en goud tusschen 't linnengoed te geuren leet da'k effkens wocht veur ik de laai weer dichtdoei. Ge zou veur oew lol 'n schoon hem aantrekken! Kem ok aan Trui laten zien. Zachtjes op m'n kousvoeten ben 'k naar d'r toe gegaan. „Slopte Trui?” — vruug ik zachtjes. „'n Bietje” zee ze en d'r gloeiend-rooie kopke kwam onder 't deksel vandaan as 'n openbloeiende klapproos in de zon.

„D'n boek is gekomen,” zee ik!

„Den boek? Wa boek; wa bedoelde?”

„D'n deuze,” en meteen hiew ik 'm veur d'r neus.

Ze kruffelde weer omhoog, streek 'n paar haar-pieken onder d'r muts, veegde d'r haanden aan d'r nachtak af en nam 'm mee allebei d'r haanden vast. Ze blaarde d'r in, bekeek 'm van alle kaanten, vreef mee d'r vingers over 't goud en keek toen of 't nie afgaf en toen lachte ze effekes! „Kost ie?” vroeg ze. „Nouw, witte wa ge dan doet? Bestelt er subiet eenen op mijn kosten. Die is dan veur onzen Dré z'nen Sundereklaas!”

Amico, ge kun me geleuven of nie, maar da was veur d'n uitgever, „*Boek en Periodiek*” in den Haag, 't schoonste komplement dat ie van Trui verwachten kon! Nouw, nie om 'm op te kammen, maar 't is verdiend.

En nouw motte me nie kwalek nemen da'k oew over da geval 'nen heelen brief geschreven eb; ge mot maar denken: „waar 't haart van vol is, daar lopt de mond van over”, en... 't was dan toch ok zoo prachtig, ee!”

Amico, ik schei d'r weer maar af. 'k Gaai veur Trui 'n sterk bakske zetten; misschien kikkert ze weer wel 'n bietje op.

Veul groeten van d'r en — as altij — gin horke minder van oewen
toet a voe
DRÉ.

SINT NICOLAAS EN ZWARTE PIET
ZOOALS ZIJ DEZER DAGEN UIT SPANJE AANKWAMEN

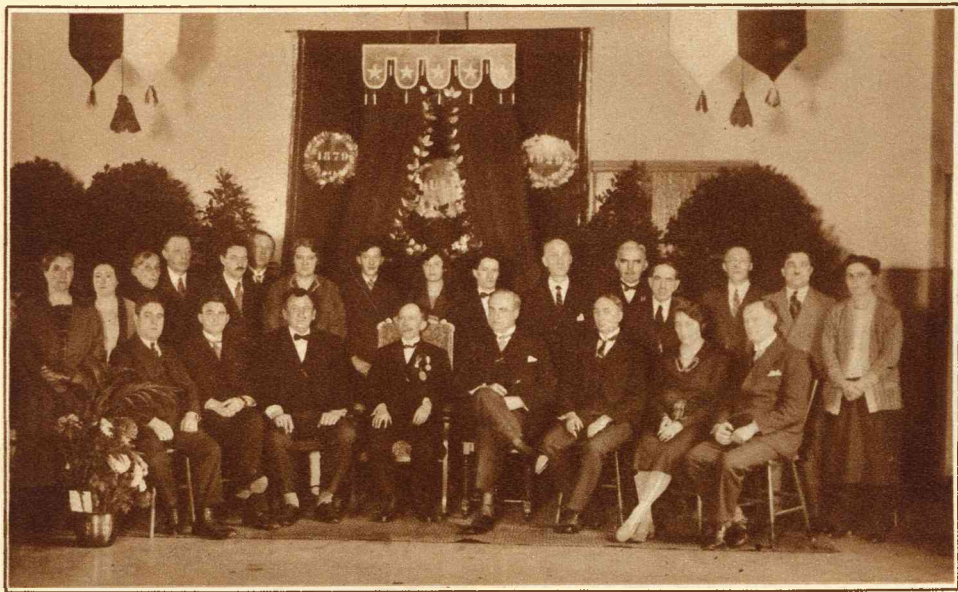

Roermond heeft zijn nieuwen burgemeester feestelijk ingehaald. Maandag 25 November werd de nieuwe burgemeester van Roermond, mr. M. A. M. Waszink, feestelijk ingehaald. Volgens oude traditie werd de nieuwe burgervader bij de Roode Brug in de voorstad St. Jacob door een commissie van raadsleden verwelkomd, waarop men in optocht door de stad naar het gemeentehuis trok, waar de plechtige installatie plaats vond. Hierboven de begroeting door de commissie.

Burgemeester Waszink en zijn echtgenoot luisteren naar de toespraak.

Op den Maastrichterweg nabij Roermond werd een groote auto door het slippen van de banden tegen een boom gesmakt en geheel ingedrukt. De bestuurder, de heer J. Eyk, bekam ernstige kneuzingen. Hoe de auto er na de botsing uitzag.

Limburgsch Fotonieuws

De heer van der Vuur vierde zijn gouden jubileum bij de N.V. Tabaksindustrie v/h Gebrs. Philips te Maastricht. De jubilaris tusschen directie en het hogere personeel der fabriek.

De Eerw. Zuster Jacqueline, in de wereld mej. Petronella v. Nieuwenhoven te Weert van de orde der Zusters van den H. Carolus Borromeus van Maastricht is per S.S. Tambora naar Sumatra vertrokken om in de missie werkzaam te zijn.

De R. K. Werkliedenvereniging te Simpelveld vierde Zondag haar 25-jarig bestaansfeest. Groep van het bestuur, jubilarissen en de leden.

Te Maasbracht werd door de Stoomzuivel-fabriek een melk-cursus gehouden. Deze foto werd genomen bij het uitreiken der diploma's

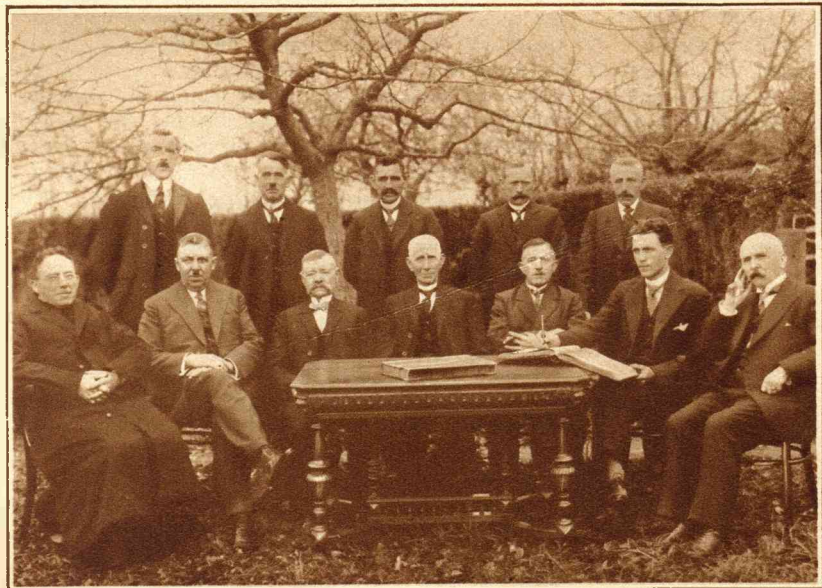

Kijkje op het afgebrande gedeelte van de N.V. Vereenigde Dakpannenfabrieken te Swalmen.

Het lid van Ged. Staten van Limburg, de Heer J. Th. Verheggen te Buggenum werd Zondag op grootsche wijze in zijn geboorteplaats door de inwoners gehuldigd op zijn 70sten verjaardag. Onze foto geeft de toespraak van den burgemeester voor de woning van den bekenden grooten voorstander en vechter voor de belangen van den landbouwer, niet alleen in de provincie maar ook daarbuiten.

De voorzitter van den L.L.T.B. de heer J. Th. Verheggen is ter gelegenheid van zijn zeventigsten verjaardag gehuldigd. We kieken het geheele hoofdbestuur rond den jubilaris in het landbouwhuis te Roermond.

De Boerenleenbank te Peij-Echt vierde 20 Nov. haar Zilveren Jubilé. In het midden de Heer P. H. Beckers, vanaf de oprichting Directeur der vereniging, geheel rechts de Heer G. J. J. Otten, President van den Raad van Toezicht, medeoprichter der Boerenleenbank.

St. Nicolaas doet inkoopen voor de Roermondsche kinderen.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Geheel onduidelijk en onbepaald was dit gevoel eerst in hem opgekomen en hij had lang tevergeefs getracht, zich daarvan rekenschap te geven. Maar toen was hij tot het bewustzijn gekomen, dat het de ouderwetsche, gevoerde zijden kaper en die groote gebloemde mantel waren, die hij niet voor den eersten keer van zijn leven zag. En plotseling, alsof er opeens een sedert vele jaren gesloten vak van zijn geheugen opengegaan was, kwam de herinnering aan den vroolijken Zondagnamiddag uit zijn jongenstijd hem voor den geest.

Zijn moeder, die hij echter nooit had gekend, lag destijds al lang in het graf, en zijn vader, wiens strenge ernst anders iedere luidruchtige uiting van kinderlijke vroolijkheid bedwong, was voor zaken op reis. Toen hadden twee van zijn schoolkamera-den het op dien Zondag gewaagd, hem te bezoeken, en op hun gezamenlijke ontdekkingsreizen door alle vertrekken van het huis waren zij ook in een met verschillende groote kasten en allerlei oud huisraad gevulde zolderkamer gekomen. Een der kasten was niet op slot geweest, en nauwelijks hadden de overmoedige jongens gezien, dat deze vol vrouwenkleeren hing, of zij begonnen die al voor een leuke verkleeding uit te plunderen.

Alsof hij hem in dit oogenblik levend voor zich zag, zoo duidelijk herinnerde Rudolf zich nu den langen roodharigen Karel Schneider, die zoo deftig met een groote gewatteerde pelerine met een gebloemd fluweelen patroon had rondgelopen, om tenslotte onder het gelach van de twee anderen een zijden kaper over zijn hoofd te trekken, zoodat nauwelijks de punt van zijn neus zichtbaar bleef. En in dit oogenblik bestond er geen twijfel meer voor den advocaat, dat die mantel en die kaper dezelfde waren geweest, die hij nu daar voor hem op het lichaam der oude vrouw zag. Een buitengewone opwinding maakte zich van hem meester; de vreemdste gedachten en denkbeelden gingen hem door het hoofd. Voortgejaagd door het onstuimig verlangen, om zich nu in ieder geval opheldering te bezorgen, verhaastte hij zijn schreden, ten einde de vrouw, die hem nu een heel eind voor was, in te halen, en in ieder geval in het heldere licht van de straat haar gezicht te bekijken.

Maar het besluit tot een besliste handelwijze was voor hem te laat gekomen. Een halve minuut geleden had hij de oude vrouw nog gezien, had hij het op den grond stooten van haar stok nog gehoord, en nu was zij plotseling verdwenen, alsof de aarde haar had doen verzinken. Rudolf bemerkte, dat hij zich in het plantsoen bij het Centraal-station bevond, en hij gaf niet dadelijk alle hoop op, om de verlorene weer terug te vinden. Maar hoe lang hij ook zoekend rondzwierf, al zijn zoeken en rondkijken bleek tevergeefs, en hij moest wel tot de overtuiging komen, dat hij vruchteloos zijn tijd daarmee verkwistte.

Ontstemd en opgewonden wilde hij weer naar de binnenstad terugkeeren. Toen kreeg hij al een gevoel van onwel zijn, en nu herinnerde hij zich, dat hij gedurende vier en twintig uur geen minuut geslapen en nauwelijks iets gebruikt had. Dus was het begrijpelijk genoeg, dat het na het urenlang door de straten zwerven voor zijn oogen begon te schemeren en hij de huizen als een dronken man zag waggelen.

Slechts met moeite bereikte hij het nabijzijnde restaurant, en nog voordat men den bestelden maaltijd voor hem had opgediend, viel hij op zijn stoel in slaap. De klok naast het buffet sloeg met luiden klank twaalf uur, toen Rudolf met zware hoofdpijn wakker werd.

VI

Een man in de uniform der stadsambtenaren stond op dezen voormiddag al wel sedert tien minuten wachtend voor de ingang deur van mevrouw Abt, zonder ook maar het minste geluid in de woning der weduwe te vernemen en te bemerken, dat zijn telkens herhaald bellen gehoord was. En toch weerklonk de toon van de bel iederen keer luid genoeg door het heele huis, om ten laatste

de aandacht van den beneden wonenden kruidenier op de vergeefsche pogingen van den ambtenaar te vestigen.

De man opende de op de trap uitkomende achterdeur van zijn winkel en vroeg naar boven, wie toch daar boven was.

„De belasting-ontvanger,” werd er geantwoord. „Mevrouw Abt heeft mij drie dagen geleden op dit uur besteld, omdat zij het vervallen bedrag voor de grondbelasting eerst aan de Bank wilde opne-

Straat-industrie. De zagenslijper op straat.

men. En ik kan mij niet voorstellen, dat zij ondanks deze afspraak uitgegaan zou zijn, want zij was tot heden in zulke dingen altijd zeer betrouwbaar en precies.”

De koopman kwam de trap op en bracht nu op zijn beurt de bel met een flinken ruk in beweging.

„Neen, uitgegaan is zij zeker niet,” zei hij. „Geheel afgezien van het feit, dat dit gewoonlijk nauwelijks twee of drie keer in de maand gebeurt, komt zij voor haar weggaan altijd in mijn winkel met het verzoek, gedurende haar afwezigheid op haar woning te letten. Want zij gaat alleen daarom zoo zelden uit, omdat zij altijd vreest, bij den terugkeer in haar woning alles gestolen te vinden.”

„Als zij zoo angstig is, moest die dame toch een dienstmeisje houden. Zij schijnt immers geld genoeg te hebben.”

„En of zij geld genoeg heeft!” fluisterde de kruidenier met een gebaar, dat duidelijk genoeg

HET VERHAAL TOT NU TOE.

Else Lobener, een wees, woont bij juffrouw Nitschke in, maar door toedoen van den huisbaas Krauze, die Elze er van beschuldigt zijn zoon, die op haar verliefd is, te hebben willen inpalmen, wordt zij door deze op straat gezet. Daar wordt zij bewusteloos gevonden en in ernstigen toestand naar een ziekenhuis gebracht. Krauze's boekhouder Wendrich, die van de verhouding tusschen de beide jongelui weet, wordt door zijn patroon ontslagen. Als Wendrich weg is, leest Krauze een brief van zijn schoonzuster, Wilhelmina Abt over, waarin zij hem over de regeling van geldzaken spreekt, een brief, waardoor Krauze erg in het nauw gedreven wordt, daar hij niet in staat is, haar het verschuldigde te betalen. Intusschen is de jonge Rudolf Krauze in de stad gekomen en hoort van Wendrich dat Elze in het ziekenhuis ligt, maar binnen enkele dagen genezen daaruit ontslagen zal worden. Rudolf wil zien bij zijn tante Wilhelmina Abt iets voor Elze gedaan te krijgen en hoort, bij haar de trap opgaande, boven iemand kuchen — hij herkent daarin het eigenaardige kuche van zijn vader. Hij wil hier zijn vader in geen geval ontmoeten en gaat terug, om even later een oude vrouw de woning zijner tante te zien verlaten, die door zekere eigenaardigheden in haar gang zoozeer aan zijn vader herinnert, dat hij er verstomd van staat. Twijfelend volgt hij haar.

aantoonde, voor hoe rijk hij de eigenares van het huis hield. „Maar zij is zoo gierig als een oude woe-
keraar. Daar kunnen wij arme huurders van meepraten.”

„Houdt zij dan heel alleen haar kamers in orde?”
„Natuurlijk! Zelfs die paar dubbeltjes voor een werkster kan zij nog niet missen. Ik hoor haar den heelen dag vegeen en schrobben en opruimen, of schoon zij langzamerhand toch wel al te oud is geworden, om plezier te hebben in zulk werk. Viermaal in het jaar komt er een werkster voor de groote schoonmaak, en die heeft mij nog kort geleden verteld, hoe wantrouwend mevrouw Abt haar bij haar werk gadeslaat. Zij behoort nu eenmaal tot degenen, die in ieder mensch, en vooral in iederen armen drommel al tevoren een dief en schurk zien.”

De twee mannen hadden gedurende dit halfvloed gehouden gesprek meermalen aan de bel getrokken, zonder eenig zichtbaar gevolg.

„Eigenaardig!” zei de koopman hoofdschuddend. „Ik wil er op zweren, dat zij niet uitgegaan is, want aan de Bank is zij eergisteren al geweest en zij zou — zooals ik zei — zeker niet hebben nagelaten mij kennis te geven van haar afwezigheid. Misschien is haar iets overkomen. Bij zoo'n oude vrouw zou dat zeker niet heel buitengewoon zijn.”

„Als u zooiets mogelijk acht, moest men de woning door de politie laten openbreken,” raadde de ambtenaar aan. „Het is al eens gebeurd, dat doodzieke of verongelukte personen onder zulke omstandigheden door een tijdige hulp van den dood konden gered worden.”

Ondanks deze aanwijzing aarzelde de kruidenier toch nog eenigszins: „Ik zou de verantwoording voor zoo'n daad niet graag alleen op mij nemen. Dat is toch meer een zaak van haar familie. En haar zwager, de graanhandelaar Krauze, woont immers niet ver hier vandaan — in de Tassenstraat. Ik zal mijn knecht daar naar toe sturen, om dien heer in te lichten. Misschien wilt u intusschen bij ons binnenkomen en een kop koffie drinken.”

De belastingontvanger sloeg dit vriendelijke aanbod niet af, en de knecht werd met een boodschap weggestuurd, nadat hij tot de grootste haast was aangespoord. Maar er verliep toch haast een half uur, voordat hij buiten adem terugkwam, om te berichten, dat mijnheer Krauze sedert gisterenmiddag op reis was en pas vanavond of morgenochtend in Breslau zou terugkeeren.

Knorrig sloeg de koopman bij deze mededeeling tegen zijn voorhoofd. „Hoe heb ik dat toch kunnen vergeten! Krauze is immers gisterenmiddag bij mij geweest, toen hij van zijn schoonzuster vandaan kwam. Hij vertelde mij in den loop van het gesprek, dat hij juist op het punt stond een klein reisje voor zaken te maken. Dus zouden wij lang op zijn terugkomst kunnen wachten. De doodelijke stilte daarboven wordt inderdaad verontrustend voor mij en ik geloof, dat het wel het beste zou zijn, zoo spoedig mogelijk aangifte te doen bij de politie.”

De belastingontvanger was het hiermee eens en de kruidenier stuurde onmiddellijk zijn knecht naar het nabij gelegen politiebureau. Zooals het in zulke schijnbaar niet dringende gevallen gewoonlijk gaat, duurde het nog een heele poos, voordat er een politie-agent verscheen en ook hij trachtte eerst, zich door een herhaald bellen toegang te bezorgen, voordat hij den geroepen slotenmaker bevel gaf, de deur met hulp van zijn instrumenten te openen.

Nu werd het dadelijk voor de binnentredenden duidelijk, waarom de bewoonster zich ondanks al hun bellen en kloppen zoo stil had gehouden. Midden in de huiskamer lag zij lang uitgestrekt op den vloer, met een blauwachtig gekleurd en in doodsangst verwrongen gezicht naar boven gekeerd, met open, uit het hoofd puilende, gebroken oogen.

„Een beroerte!” prevelde de kruidenier ontsteld, die het niet gewaagd had den drempel te overschrijden.

De politie-agent wees echter op het om den mageren hals der doode gelegde touw en zei op een afgemeten ambtstoan: „Neen — een moord!

No. 4

Terug, heeren. Niemand mag voor de komst van den hoofdcommissaris iets aanraken."

De terugkomst van zijn vriend afwachting, had Georg Wendrich de kamer niet verlaten. Maar het eerste uur van den namiddag was al voorbij, toen hij eindelijk op de trap den stap van Rudolf hoorde.

Met een belangstellende vraag wilde hij hem ontvangen, maar het woord bestierf op zijn lippen, toen hij naar het gezicht van den binnenkomende keek. Hij was immers wel erop voorbereid geweest, hem terneergeslagen en ontmoedigd te zien terugkomen, maar zoo'n verschrikkelijke verandering had hij onmogelijk kunnen verwachten.

De advocaat was in deze weinige uren meer dan tien jaar verouderd. Hij was doodsbleek en de trekken van zijn knap gezicht waren zoo slap als van een doodzieke. Er glom een koortsachtig vuur in zijn oogen en toen hij zijn hoed afzette, viel zijn donker haar verward over zijn bezweet voorhoofd.

"Goddank, dat ik je thuis vind!" zei hij, nu zonder een groetend woord. "Ik moet weg. Ik heb geen vijf minuten meer te verliezen. Maar eerst moet ik je nog spreken, want ik heb een dringend verzoek aan je. Je moet mij het grootste bewijs van vriendschap geven, dat ik nog ooit van je verlangd heb."

"Je weet, dat ik graag alles voor je zal doen, wat in mijn vermogen is," verzekerde Wendrich zeer ontsteld. "Maar wat is je dan overkomen, wat is er gebeurd, dat je zoo geheel van streek heeft kunnen maken en dat je dwingt, om op stel en sprong te vertrekken?"

Rudolf was op een stoel neergevallen en had beide handen tegen zijn onstuimig kloppende slapen gedrukt. Als het kreunen van een gemartelde kwam er een geluid uit zijn borst, voordat hij na een kort zwijgen antwoordde: "Wat er gebeurd is? Iets gruwelijks, iets ontzettends is er gebeurd. Mijn tante is — vermoord."

Nog bleef Georg Wendrich als verstijfd staan. "Vermoord? De oude mevrouw Abt?"

"Ja, vannacht, en ik —" hij viel als gebroken in een leuningstoel.

"Wees kalm, Rudolf!" zei Wendrich. "Ik begrijp je ontsteltenis over dit vreeselijke geval, maar waarom moet je zoo spoedig vertrekken?"

"Vraag niets, de tijd dringt. Mijn trein gaat al over twee en een half uur, en ik wil — ik mag dien niet missen."

"Moet je beslist met dezen trein weg?" vroeg Wendrich geruststellend aan zijn opgewonden vriend. "Dan zal ik ervoor zorgen, dat je bijtijds aan het station komt. Maar ik kan je onmogelijk in dezen toestand weg laten gaan. Pas als je gekomen bent van den schrik, mag je op reis gaan."

"Als ik tot kalmte ben gekomen? En wie zegt, dat ik er ooit overheen zal komen? Ik heb een gevoel, alsof alles om mij heen in zal storten."

"Dat begrijp ik zeer goed, maar het zal ook weer voorbijgaan. En je moet als man daartoe het jouwe bijdragen. Heb je de doode gezien?"

Rudolf schudde zijn hoofd. "Ik werd door toevallige omstandigheden verhinderd, vanmorgen vroeg al naar haar toe te gaan, zooals ik van plan was. En het zal kwart voor éénen zijn geweest, toen ik in de Paradijsstraat kwam. Reeds van verre zag ik een groote menigte menschen voor haar huis en terwijl ik een weg tusschen de menschen trachtte te maken, hoorde ik uit de gesprekken der menigte, wat er gebeurd was. Een uur tevoren had men de ongelukkige vrouw geworgd in haar woning gevonden; juist waren er eenige heeren van het gerecht en de politie ter plaatse gekomen, om een onderzoek in te stellen."

"En de nadere omstandigheden? Was het een roofmoord of een daad van wraak? Heeft men eenig vermoeden omtrent den dader?"

"Het antwoord daarop moet je van anderen verwachten. Ik weet niets — niets! Alles, wat ik zelf heb vernomen, heb je gehoord."

"Dus heb je jezelf niet als een bloedverwant van de vermoorde bekend gemaakt? Men zou je dan zeker over alle bijzonderheden van het geval hebben ingelicht."

"Neen, ik heb mijn naam niet genoemd, want ik wensch volstrekt niet nog meer te vernemen. De grond wankelde onder mijn voeten en ik verlangde allerminst, om den toeschouwers nog een voorstelling te geven. Ik liep spoedig weg. En nu moet ik naar het station."

"Wil je dan je vertrek tenminste niet zoo lang uitstellen, tot je uitvoeriger inlichtingen over de vreeselijke gebeurtenis hebt ontvangen? Als je met den avondtrein..."

Rudolf onderbrak hem met een heftig ontkenkend gebaar.

"Pijnig mij niet met je nuttelooze praatjes. Ik kan niet tot den avondtrein wachten."

"Dat is onbegrijpelijk voor mij. Waarom kun je dat niet, Rudolf?"

"Omdat niemand behalve jij mag vernemen, dat ik gisteren en vandaag in Breslau ben geweest, en omdat iedere minuut langer blijven mij aan het gevaar blootstelt, om door een bekende gezien te worden. Is dat nu eindelijk uitleg genoeg?"

"Het is een uitleg," antwoordde Georg Wendrich, "en toch ook weer geen, zoolang je mij de reden niet hebt opgegeven, die je tot geheimhouding van je verblijf alhier verplicht. Was je dan niet gekomen, om een onderhoud met je vader te hebben?"

"Dat is nu allemaal voorbij. En als je eenige

Herfstbosch

*

*Nu is het bosch een regenboog
Met al die wond're tinten.
Gespannen tegen de blauwe lucht.
Als zwierige, zijden linten.*

*Nu is het bosch een feeënmoor:
De zon glanst door de boomen,
En rijzend reist er het najaarsloof
Naar het heim'lijk Land der Droomen.*

*Nu is het bosch een toovertuin
Met mozaïeke roegen:
Er ruischt een zachte melodie
Van fijnen blaad'renregen.*

*Nu is het bosch een plechtig oord,
Vol zaligheid en vrede,
Een tempel vol geheimenis,
Waar 'k stil moet binnentreden.*

ROSA CORTHAUTS.

vriendschap voor mij gevoelt, Georg, vraag mij dan niet, waarom. Later zul je misschien alles vernemen. En ik verzoek je dringend, tegen niemand erover te spreken, dat ik hier ben geweest. Je bewijst mij daardoor een dienst, waarvoor ik je levenslang dankbaar zal blijven."

"Als dat zoo is," antwoordde de boekhouder ernstig, "zal ik natuurlijk doen, wat je verlangt. En ik wil hopen, dat je op straat door niemand bent herkend."

"Daar ben ik niet bang voor. Je geeft mij dus je woord, mij niet te verraden — je eerewoord, Georg?"

"Ken je mij zoo weinig, dat je zulke beweringen noodig acht, en dat mijn eenvoudige belofte niet evenveel waard is als een eerewoord? Mij dunkt, Rudolf, dat ik sedert gisteren veel van je oude vertrouwen verloren heb."

Het smartelijke verwijt van deze woorden maakte veel indruk op den advocaat. Onstuimig greep hij de beide handen van zijn vriend. "Neen — neen! Ik vertrouw je zooals niemand anders ter wereld. En als ik in dit uur toch een geheim voor je moet hebben, dan is het, omdat dit geheim een ander betreft, niet mijzelf! Ach, ik zou zoo graag mijn hart geheel voor je uitstorten, zou je willen smeeiken, mij dien vreeselijken last te helpen dragen, waaronder ik moet bezwijken of krankzinnig worden. Maar het mag, het kan niet gebeuren! Ik ben er toe veroordeeld, om dien alleen voort te slepen — en ik kan niets zeggen, dan dat ik de ongelukkigste en beklagenswaardigste van alle menschen ben."

Georg Wendrich voelde, hoe koortsachtig warm de handen van Rudolf waren en zijn ontstemming maakte plaats voor een oprechte deelneming. "Ik behoef pas over eenige dagen in mijn nieuwe

betrekking te komen, Rudolf," zei hij, "en het valt mij moeilijk, om je in deze stemming alleen te laten reizen. Wil je niet toestaan, dat ik je naar Berlijn breng?"

"Neen, beste vriend! Ik ben je zeer dankbaar voor je goede bedoeling, maar ik moet je verzoeken, daarvan af te zien. Je afwezigheid zou zeer zeker bemerkt worden, en maar al te gemakkelijk zou daardoor aan den dag komen, wat ik ten koste van alles geheim wensch te houden. En je behoeft over mij geen zorg te hebben. Ik zal je raad ter harte nemen en al mijn wilskracht aanwenden, om deze zwakheid meester te worden."

Hij trachtte daarbij zijn stem een vasteren klank te geven, maar dit gelukte hem slecht. En Wendrich's hoofdschudden bewees, hoe noode hij van de uitvoering van zijn voornemen afzag.

"En Elze?" vroeg hij na een kort stilzwijgen. "Heb je haar gesproken?"

"Neen."

"En heb je eenig besluit betreffende haar toekomst gemaakt?"

"Neen. Ik ben wanhopig, dat ik niet zelf voor haar kan zorgen, maar het is onmogelijk. Mag ik ook dit tweede offer van je vriendschap vragen, Georg? Wil je in mijn plaats alles doen, wat tot haar bestwil gedaan moet worden?"

De jonge boekhouder zette een bedenkelijk gezicht. "Aan mijn goeden wil mag je niet twijfelen, maar het is een moeilijke en verantwoordelijke taak, die ik daardoor op mij neem. Ik heb noch tegenover de wereld noch tegenover haar eenig recht, om voor beschermers van Elze te spelen en ik moet er op voorbereid zijn, dat zij mijn bijstand afwijst."

Rudolf staarde radeloos voor zich uit. "Wat moet ik je daarop antwoorden! Je bent veel wijzer en ervarener dan ik. Als jij geen uitweg ziet — hoe zou ik dien dan kunnen vinden, ik, in wiens hoofd alles in de war is, alsof men mijn hersenkas uitgebrand had!"

De uitdrukking van zijn gezicht was zoo wanhopig, dat Wendrich het ten zeerste betreunde, bezwaren te hebben gemaakt. Hij trachtte die fout weer goed te maken, door vast te beloven alles te doen, wat in zijn vermogen was.

"Ik kan nu nog niet zeggen, wat ik doen zal," verzekerde hij, "maar ik blijf er borg voor, dat het jonge meisje na haar vertrek uit het ziekenhuis niet weer hulpeloos en verlaten zal zijn, zooals op dien ongeluksdag."

Rudolf had geen tijd meer voor dankbetuigingen, want de onverbidde voortgaande wijzer van de klok herinnerde hem aan de noodzakelijkheid van zijn vertrek. In een hartelijke omhelzing hielden de twee vrienden elkaar vast. Er werd niet veel meer door hen gezegd, maar de jonge boekhouder was van zorg en medelijden vervuld, toen hij uit het raam den auto nakeek, die zijn vriend wegbracht.

VII

Elze had het bed weer verlaten, want de eerst zoo gevaarlijk schijnende ziekte, die tengevolge van haar zenuwoverspanning was ontstaan, was nu zoo goed als overwonnen. Dat zeiden tenminste de doctoren, en zij kon hen niet tegenspreken, want zij had noch over pijn noch over een of ander verschijnsel van een bepaald lichamelijke lijden te klagen. Van het weldadige gevoel eener herstellende was echter bij haar geen sprake. Zij kon er zich nog niet over verheugen, dat zij aan den dood ontsnapt was, en haar groote treurigheid wilde niet verdwijnen, hoe menschlievend de doctoren en verpleegsters, die haar in haar ziekte waarlijk lief hadden gekregen, haar ook behandelde. Als die goede menschen haar moed wilden inspreken, dwong zij zich wel tot een glimlach, die de troosters over haar stemming op een dwaalspoor moest brengen, maar dit lachje viel tegen haar wil telkens zoo afgemat en smartelijk uit, dat het weinig aan zijn doel beantwoordde.

"Geloof me, wij zullen dat arme meisje spoedig weer hier zien," zei daags voor haar vertrek de eene verpleegster tegen de andere. "Zoo'n tenger, zwak schepsel is er niet toe in staat, om zonder bijstand met de menschen om te gaan, en al spreekt zij ook niet veel over haar omstandigheden, ik heb toch wel achterhaald, dat zij moederziel alleen op de wereld staat. Wordt voortgezet."

Op den Boomplantdag te Geleen

Gij boompjes, nu door ons geplant,
Groeit op tot forse boomen.

Dit lied, gezongen door heldere kinderstemmen, klonk vrolijk door de frissche herfstlucht, nadat de jonge boomen zorgvuldig door de schoolkinderen van Geleen waren geplant op den Rijksweg. Het planten van boomen door kinderen wordt gelukkig over het heele land tot een goede gewoonte. In Limburg is dit de tweede boomplantdag welke georganiseerd werd door den Rijkswaterstaat, op initiatief van den heer J. W. v. d. Laan, technisch ambtenaar. De bedoeling is om in de bebouwde kommen van de gemeenten, welke daarvoor in aanmerking komen, dergelijke boomplantdagen te organiseren. De schooljeugd verheugt zich al dagen te voren op dezen plezierigen dag. Het maakt op de kinderziel een diepen indruk, dat zij voor dit gewichtige werk uitverkoren zijn. En het komt de jonge boomen ten goede, daar zij door de jeugd ontzien worden en de gelegenheid krijgen flink uit te groeien. Nu in den moder-

Gewapend met schoppen ging de jeugd vol moed haar mooie taak volbrengen.

„Als jullie groote menschen geworden bent, ga je in de schaduw wandelen van het loover, van de boomen die jullie zelf hebt geplant,” sprak burgemeester Damen.

Burgemeester Damen spitte uit alle macht om het eerste boompje te planten.

nen tijd vele boomen vallen als slachtoffers van het verkeer, daar de wegen steeds breder moeten worden, is het goed gezien, dat voor de toekomst gezorgd moet worden voor overschaduwing.

Niets is leelijker dan een breede, gladde weg zonder boomen langs de kanten. Natuurlijk duurt het jaren voor de boomen zoover zijn, dat zij schaduw kunnen afwerpen, doch alleen reeds de groene blaadjes aan de lilliput-boompjes geven al een aardig cachet aan den weg.

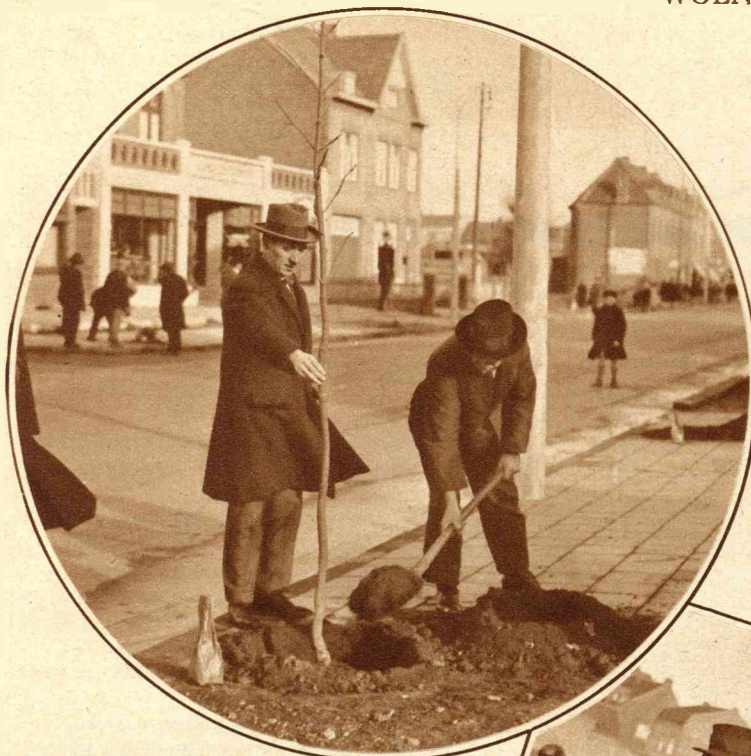
En de Geleensche

jeugd heeft geplant over een lengte van 1500 M. aan weerskanten van den Rijksweg. De jongens gewapend met groote schoppen, de meisjes met kleinere trokken zij, blij zingend, naar de plaats waar geplant zou worden. En burgemeester Damen, even vrolijk en opgewekt als de kinderen, gaf het voorbeeld door den eersten boom te planten. En geloof maar dat dit een flinke boom zal worden. Hard werd er gewerkt en spoedig zaten de boompjes allen in den grond. Moe van dezen ongewonen arbeid, zoover er tenminste bij de jeugd van moeheid kan gesproken worden, kwamen zij allen weer bijeen en kregen zij uit handen van enkele kantonniërs van den Waterstaat een zakje met lekkers, wat dankbaar aanvaard werd.

En toen hun nog verteld werd dat zij een vrijen middag van school hadden, waren zij niet meer te houden. Hun blijde stemmen

Te zamen met den ingenieur van den Waterstaat, den heer Wittenberg, merd het eerste boompje zorgvuldig geplant.

De beide methouders van Geleen, de heeren Joosten en Eusen willen voor den Burgervader niet onderdoen en planten den tweeden boom.

De burgemeester en de ingenieur van den Waterstaat snoepten even hard mee en het smaakte hun best, want ze hadden er honger van gekregen.

Een driewerf hoera voor den Burgemeester en den Waterstaat.

Elk kind kreeg na afloop een zakje met lekkers.

En keeren wij nog eens hier weer,
Na vele lange jaren,
Om te genieten als weleer
In onze kinderjaren,
Dan zal de laan, door ons geplant,
Tot onze kinderen spreken
En voor hen zijn een teeken
Van 't werk verricht door onze hand.
En saam genietend van al 't schoon,
Van lommer en landouwen,
Is 't ons als ruischt door 't groen
een toon
Een woord om te onthouden :
Kind zorg niet voor u zelf alleen,
Denk aan wie na u komen,
Draag deze les der boomen
Steeds met u door het leven heen."

MOSA.

vulden de lucht en de bezadigde groote menschen, die echter in hun hart nog kunnen voelen als het kind, glunderden vergenoegd, verheugd als ze waren deze spontane uiting van kindervreugde bewerkt te hebben.
Allen, klein zoowel als groot, gingen opgewekt naar huis, met het heerlijke gevoel, medegewerkt te hebben aan een toekomstige schoonheid. Later, als de kinderen groot zijn geworden en dan met hun kinderen wandelen over dit prachtige gedeelte Rijksweg, onder de schaduw van hun boomen, zullen zij het hun kinderen vertellen wat een prettige dag het was toen zij de boomen plantten. Dan zal Geleen uitgroeid zijn tot een stad van een grootte welke we nog niet kunnen benaderen en dan zullen ook de voormalige planters terugdenken aan een couplet uit het boomplantlied :

Na afloop van het planten werd een gedenksteen geplaatst.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

Ik ben er tegen geweest," zei hij treurig, „altijd.“ „Dat heeft mr. Davenant mij gezegd," zeide zij. „Ik kan u weliswaar niet geheel vergeven. mr. Cuthbert, dat u me hebt laten opgroeien, terwijl ik zoo schandelijk bedrogen werd, maar ik neem het u natuurlijk niet zoo kwalijk, als dien anderen. Ik ben alleen dankbaar, dat ik mezelf onafhankelijk van mijn familie gemaakt heb. Ik denk, dat ze na de brieven, die ik hun nu dezer dagen geschreven heb, me heel gaarne zullen laten blijven, waar ze mijn vader hebben neergezet — n.l. buiten hun kring.“

„Ik had gehoord, dat u een beroep gekozen hebt," zei mr. Cuthbert aarzelend. „Iets litterairs, is 't niet?"

„Ik ben journaliste," antwoordde Ernestine prompt, „en ik ben er trotsch op, te kunnen zeggen, dat ik mijn eigen brood verdien.“

Hij keek naar haar met bijzondere nieuwsgierigheid. Op zijn manier behoorde hij al evenzeer tot de oude school, als de graaf van Eastchester, en de gedachte, dat een dame — en nog wel een Wendermott — zich journaliste noemde, en er trotsch op was, dat ze een paar honderd pond per jaar verdiende, was tamelijk nieuw voor hem. Hij wist nauwelijks, wat hij daarop moest antwoorden.

„Ja, ja," zeide hij, „u hebt wel wat van uw vader's opvattingen, en van zijn durf ook. En dat doet me eraan denken — we hebben u geschreven, of u eens bij ons wilde komen.“

„Juist.“

„Mr. Davenant heeft u verteld, dat uw vader betrokken was in een onderneming, samen met dien geweldigen mr. Scarlett Trent, toen hij stierf.“

„Ja, dat heeft hij mij verteld.“

„Nu, ik heb dien meneer juist heel onlangs bij me gehad. Het schijnt, dat uw vader, toen hij op sterven lag, van zijn dochter in Engeland sprak, en mr. Trent is nu heel verlangend, om uw verblijfplaats te ontdekken, en spreekt van een groote som geld, die hij op uw naam beleggen wil.“

„Daar heeft hij dan een heelen tijd over gedacht," merkte Ernestine op.

„Hij verklaarde dat op deze manier," ging mr. Cuthbert voort. „Uw vader gaf hem ons adres, toen hij stierf, maar de enveloppe, waarop het geschreven was, raakte zoek, en hij vond ze eerst een dag of twee geleden terug. Hij kwam me terstond opzoeken, en hij schijnt voornemens, om heel ruim te zijn. Hij drong er bijzonder op aan, om uw naam en adres te weten te komen, maar ik zag geen vrijheid, om hem die mee te deelen, vóórdat ik u gesproken had.“

„Daar had u volkomen gelijk in, mr. Cuthbert," antwoordde zij. „Ik veronderstel, dat dit de reden was, waarom mr. Davenant mij nu onlangs de heele ellendige geschiedenis verteld heeft.“

„Het is één reden," gaf hij toe. „Maar in ieder geval geloof ik, dat mr. Davenant zich voorgenomen had, dat u het weten zou.“

„Ik veronderstel, dat

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Trent, een jonge, sterke avonturier zonder bepaalde ontwikkeling, en Monty, een aan den drank verslaafde zwerver, wien evenwel zijn goede afkomst zeer duidelijk is aan te zien, hebben in de binnenlanden van Afrika van een negerkoning tegen overgave van drank de concessie verkregen om de tot het gebied van dien koning behorende goudvelden te exploiteeren. De commandant van een patrouilleerende troep soldaten, kapitein Francis, is hiervan getuige. Francis meent in Monty een ouden bekende te zien, hoewel deze zich afzijdig houdt. De kapitein geeft aan Trent te kennen, dat hij het contract, waarin bepaald wordt dat, ingeval van overlijden van een der beide mannen, de andere eigenaar wordt der geheele concessie, onbillijk vindt tegenover Monty, die naar zijn meening den tocht door de Afrikaansche oerwouden niet zal overleven en hij geeft Trent te kennen dat deze later, wanneer Monty niet zou terugkeeren, met hem, kapitein Francis, te doen zou krijgen. De twee avonturiers vertrekken, achtervolgd door de bloeddorstige bendes van den koning, die reeds spijt heeft over zijn toestemming. Monty kan het doel niet bereiken en noodgedwongen laat Trent, die den ongelukkigen drankzuchtige mijlener heeft gedragen, Monty achter, naar hij meent stervende, en hij belooft aan Monty wanneer hij zijn doel zal bereiken, diens dochter, om wier portret zij al eens tegen inzet van drank hadden gedobbel, te doen deelen in de baten. Alleen zijn weg vervolgend, bereikt Trent het einddoel, de kust, waar hij een zesde aandeel der concessie tegen 5000 pond contant aan den jood Da Souza verkoopt. Vervolgens gaan beiden naar Londen, waar Trent met Da Souza, die gehuwd is, samen gaat wonen en Scarlett Trent wordt weldra een der grootste geldmagnaten van Londen. Als hij probeert om Da Souza, van wien hij een afkeer krijgt, kwijt te raken, ontstaat er twist tusschen hen, waarbij blijkt dat Da Souza hem in zijn macht heeft, omdat deze weet, dat Monty, de voormalige gezet van Trent, niet dood is, doch indertijd werd gered en thans op een nederzetting werkt aan de Afrikaansche kust, verstoken van zijn geheugen en geestelijk gekrenkt, zoodat de financiële positie van Trent, wanneer dit bekend zou worden, vernietigd zou zijn. Voor de eerste maal in zijn leven handelt Trent niet eerlijk: hij neemt niet de noodige stappen, die hij verplicht is te doen, nu hij weet, dat Monty leeft. Trent heeft inmiddels kennis gemaakt met een journaliste, die hem interviewde, in wie hij het meisje van het portret, Monty's dochter herkent, die den naam voert van Ernestine Wendermott. Trent en de journaliste hebben voor elkander een zekere hoogachting, die nog versterkt wordt door wat Trent haar over zijn vroeger leven en avonturen vertelt. Kort na hun kennismaking verneemt Ernestine van een bekende, dat Monty, de metgezel, waarover Trent haar heeft verhaald, haar vader moet zijn geweest en ten slotte krijgt zij een uitnodiging, op een bekend advocatenkantoor in Lincoln's Inn te komen, teneinde nadere inlichtingen over haar vader te verkrijgen. De lezers vinden haar thans aldaar in gesprek

mr. Trent van dit geld spreekt bij wijze van een geschenk?"

„Hij sprak daar niet van op die manier," ant-

woordde mr. Cuthbert, „maar dat is in zekeren zin natuurlijk, waar het op neerkomt. Ik zou er evenwel bij willen zeggen, dat ik u — onder de bijzondere omstandigheden — volkomen gerechtigd zou achten om het aan te nemen.“

Ernestine richtte zich op. Weer deden haar fonkelende oogen en vastberaden houding den advocaat denken aan zijn ouden vriend.

„Ik zal u zeggen, wat ik het noemen zou, mr. Cuthbert," zeide zij. „Ik zal u zeggen, wat ik ook geloof, dat het is. Het is bloedgeld.“

Mr. Cuthbert liet zijn monocle vallen, en stond ontsteld van zijn stoel op.

„Bloedgeld! Mijn beste jongedame! Bloedgeld!"

„Ja! U hebt de heele geschiedenis gehoord, veronderstel ik. Hoe leek u dat allemaal? Een kostbare concessie aan twee mannen verleend — de een oud, de ander jong; de een sterk, de ander zwak — en toch staat er in de concessie, dat, als de een stierf, de ander alles zou krijgen. Wie heeft dat er in gezet, denkt u? Mijn vader niet, daar kunt u zeker van zijn. En een van hen sterft werkelijk, en Scarlett Trent blijft over, om alles in te pikken. Vindt u dat redelijk? Ik niet. En nu, zegt u, is hij — na al dien tijd — beziel met een plotseling verlangen, om royaal te zijn jegens de dochter van zijn overleden compagnon. Praatjes! Ik ken Scarlett Trent, hoewel hij weinig vermoedt, wie ik ben, en hij is heelemaal niet dat soort van man. Hij zou beter gedaan hebben, als hij heelemaal van u vandaan gebleven was, want ik stel me voor, dat hij den strop om zijn nek gedaan heeft. Ik heb zijn geld niet nodig, maar er is iets anders, wat ik van mr. Scarlett wil hebben, en dat is: de heele toedracht van mijn vader's dood.“

Mr. Cuthbert ging weer zwaar in zijn stoel zitten.

„Maar, mijn beste jongedame," zeide hij, „u verdenkt mr. Grent er toch niet van, dat hij... eh... uw vader uit den weg geruimd heeft?"

„En waarom niet? Volgens zijn eigen woorden

waren ze alleen, toen hij stierf. Wat kon het verhinderd hebben? Ik wil er meer van weten, en ik zal het weten, al zou ik er zelf voor naar de Goudkust moeten gaan. Ik wil het u wel eerlijk bekennen, mr. Cuthbert — ik verdenk mr. Scarlett Trent Neen, valt u me niet in de rede. Het mag u misschien vreemd lijken, nu, dat hij mr. Scarlett Trent is, millionaire, met den geur der beschaving aan zijn kleeren, en het eenzaam uiterlijk van een rijk man. Maar ik heb hem ook gezien, en ik heb hem hooren spreken. Hij heeft mij den anderen man laten zien — half-wild, schitterend meester over zich zelf, zich een weg banend naar het succes door louter durf en nooit zwichtende volharding. Luister. Ik bewonder uw mr. Trent. Hij is een man, en als hij met je spreekt, dan voel je, dat hij voor iets geboren was. Maar er is nog een anderen kant aan hem. Denkt u, dat hij zou dulden, dat een menschenleven hem in

De begrafenis van George Clemenceau, die in allen eenvoud plaats had op zijn landgoed Le Colombier in de Vendée.

No. 14

den weg stond? Zeker niet! Hij zou een moord begaan, of zou het gedaan hebben in die dagen, even gemakkelijk, als u of ik een vlieg zouden wegslaan. En juist omdat hij zoo'n soort man is, wil ik meer weten omtrent den dood van mijn vader."

"U spreekt daar van heel ernstige dingen, juffrouw Wendermott," zei mr. Cuthbert ernstig.

"Waarom niet? Waarom ze uit den weg gaan? Mijn vader's dood was toch zeker ook een ernstige zaak, is 't niet? Ik wil de ware toedracht daarvan te weten komen, van den eenigen man, die me dat alles zeggen kan."

"Als u zich aan mr. Trent bekend maakt, zou ik zeggen, dat hij u gaarne..."

Zij viel hem in de rede, doordat zij naar hem toe kwam, en vóór hem ging staan, terwijl zij tegen zijn schrijftafel leunde, en hem in het gelaat zag.

"U begrijpt me niet. Ik ben niet van plan, om me aan hem bekend te maken. U moet mr. Trent antwoorden, dat de dochter van zijn ouden compagnon geen liefdadigheid noodig heeft, hoe ruïn haar die ook toebedeeld wordt. Verstaat u me?"

"Ik versta het, juffrouw Wendermott."

"Wat haar naam of verblijfplaats betreft, hebt u geen vrijheid, om die bekend te maken. U kunt hem laten denken, als u wilt, dat ze met het zelfde sopje overgoten is, als die onbeschaamde en huichelachtige bloedverwanten van haar, die haar vader de wildernis inzonden, om daar den dood te vinden."

Mr. Cuthbert schudde het hoofd.

"Ik geloof, jongedame," zeide hij, "als u me wilt toestaan, u dat te zeggen, dat u een noodeloos geheim maakt van de zaak en verder, dat u daar iets gaat doen, wat stellig een dwaze onderneming zal blijken. We kregen bericht van uw vader niet lang vóór zijn droevigen dood, en het was stellig slecht met zijn gezondheid gesteld."

Zij perste haar lippen vast opeen, en er was een blik in haar oogen, die alleen reeds voldoende was, om mr. Cuthbert van verdere raadgevingen af te schrikken.

"Het zal misschien een dwaze onderneming zijn," zeide zij, "en misschien ook niet. In ieder geval zal niets mij van mijn voornemen afbrengen. De gerechtigheid slaapt soms jaren en jaren lang, maar ik heb een gevoel, dat mr. Scarlett Trent nog eens op zekeren dag afrekening zal moeten houden."

Zij liep door de drukke straten huiswaarts. Haar zenuwen trilden, en haar polsen klopten van opwinding. Zij had een gevoel, alsof zij een last van onzekerheid en ongerustheid van zich afgeworpen had. Zij had thans in ieder geval een bepaalde richting ingeslagen. Er waren oogenblikken van besluiteloosheid geweest — oogenblikken, waarop zij geneigd was geweest, terug te keeren tot haar eerste indrukken van den man, die — vóór zij Davenant's verhaal gehoord had — gunstig genoeg geweest waren. Maar dat was nu allemaal voorbij. Die beklagenswaardig tragische figuur — de man, die stierf met ten langen laatste nog een vermogen in zijn handen, maar als een uitgestootene in een ver verwijderd land — had een hartstochtelijk medelijden in haar hart opgewekt. Zelfs haar verstand zwichtte daarvoor. Zij had besloten, tegen mr. Scarlett Trent den strijd aan te binden.

XX

Ernestine liep van Lincoln's Inn naar het bureau van „Het Laatste Nieuws”, waar ze tot bijna vier

uur bleef. Dan, na afloop van haar dagelijksch werk, begaf zij zich naar huis. Davenant zat al op haar te wachten. Zij begroette hem met een zekere verrassing.

"Je zei me, dat ik op de thee mocht komen," bracht hij haar in herinnering. „Als je iemand anders verwacht, of als ik je bepaald in den weg zit, zeg het dan asjeblieft gerust."

Zij schudde het hoofd.

"Ik verwacht beslist niemand," zei ze. „Om je de waarheid te zeggen, mijn bezoeken-lijstje is maar heel kort. Er zijn er nauwelijks een of twee, die weten, waar ik woon. Ga zitten, dan zal ik om thee vragen."

Volgens de oude tradities is het feest van St. Catharine te Parijs weer gevierd, waaraan alle jonge meisjes boven 25 jaar meedoen. Hierboven 'n paar Volendamertjes; hoewel niet origineel, toch aardig.

Hij zag haar nieuwsgierig aan.

"Wat een kleur heb je, Ernestine," merkte hij op. „Heb je hard geloopt?"

Zij lachte zachtjes, en deed haar hoed af, waarna zij het golvende bruine haar, dat een weinig aan den band ontsnapt was, voor den spiegel in orde bracht. Zij keek lang en peinzend naar zichzelf — naar de fijnbesneden, maar krachtige trekken, de heldere, grijze oogen en fraai geteekende wenkbrauwen, den gewelfden, geestigen mond, en de sierlijke kin.

Davenant sloeg haar vol verbazing gade.

"Zeg, Ernestine," riep hij uit, „ben je aan het opnemen, hoe knap je bent?"

"Precies," antwoordde zij lachend. „Ik vroeg me net af, of ik wel knap was."

"Als je mij wilt toestaan, om de plaats van den spiegel in te nemen," zeide hij, „dan geloof ik, dat ik je alle geruststelling kan geven, die je wenscht."

Zij schudde het hoofd.

"Je zou misschien vleierder zijn," zei ze, „maar minder betrouwbaar."

Hij bleef op het haardkleed staan. Ernestine ging weer naar den spiegel.

"Mag ik weten," vroeg hij, „voor wien je je zoo plotseling bezorgd maakt over je uiterlijk?"

Zij wendde zich af, en ging in een lagen stoel zitten, terwijl zij de handen achter haar hoofd vouwde, en haar oogen in de ruimte staarden.

"Ik heb me afgevraagd," zeide zij, „of ik er in zou kunnen slagen — als ik me daar voor zette — om een man zichzelf te doen verraden."

"Als ik die man was," merkte hij glimlachend op, „dan wil ik je wel de verzekering geven, dat je dat zou kunnen."

"Jij! Ja, maar jij bent nog maar een jongen — jij hebt niets te verbergen — en je bent ook wel wat partijdig, is 't niet? Neen, de man, dien ik wil

beïnvloeden, is een heel ander soort mensch. Het is Scarlett Trent."

Hij fronste de wenkbrauwen.

"Een boerenkinkel," zeide hij. „Wat heb je met hem uit te staan? Hoe minder, hoe beter, zou ik zeggen."

"En van mijn gezichtspunt hoe méér hoe beter," antwoordde zij. „Ik ben gaan gelooven, dat mijn vader vandaag nog in leven zou zijn, als hij er niet geweest was."

"Ik begrijp je niet. Als je dat gelooft, dan verlang je er toch niet naar, om dien man te zien, of om hem te spreken."

"Ik wil, dat hij zijn straf krijgt!"

Hij schudde het hoofd.

"Er is geen bewijs," zeide hij. „Er zou nooit een bewijs gevonden kunnen worden."

"Er zijn verscheidene manieren," zei ze zacht, „waarop men een man als hem kan treffen."

"En je zou je zelf dat tot taak willen stellen?"

"Waarom niet? Is niet alles beter, dan hem schotvrij te laten loopen? Zou je willen hebben, dat ik stil bleef zitten en toezien, dat hij met zijn geld nog lid van het Hoogerhuis wordt, en in de beste kringen komt, en dat hij zich verzadigt aan al de genoegens van het leven, zonder ook maar een enkel oogenblik te denken aan den man, dien hij heeft laten omkomen in een Afrikaansche wildernis? O, iedere manier van straffen is beter dan dat! Ik heb den strijd aangeboden tegen Scarlett Trent."

"Hoe lang zal die duren?" vroeg hij.

"Tot hij in mijn macht is," antwoordde zij langzaam. „Tot hij weer tegen den grond is. Tot hij ook maar een beetje geproefd

heeft van de ellende, waaruit hij althans mijn vader had kunnen redden."

"Ik geloof," zeide hij, „dat je veel en veel te veel als vanzelfsprekend aanneemt. Ik ken Scarlett Trent niet, en ik geef eerlijk toe, dat ik een vooroordeel heb tegen hem en zijn heele klasse. Maar toch vind ik, dat hij zijn kans verdient, zooals iedereen. Ga naar hem toe, en vraag hem ronduit, hoe je vader gestorven is, maak je zelf bekend, dring aan op alle bijzonderheden, tracht zelfs bevestiging te vinden voor wat hij zegt. Behandel hem als een vijand, als je wilt, maar dan in ieder geval als een achtenswaardigen vijand."

Zij schudde het hoofd.

"Die man beschikt over al de handigheid van zijn klasse," zeide zij. „Hij heeft die geleerd in de geldschool, waar die dingen een kunst worden. Hij acht zich veilig — op dit oogenblik zoekt hij zelfs naar me. Hij heeft zijn verhaal al klaar. Neen, mijn methode is de beste."

"Ik houd niet van jouw methode," zeide hij. „Dat is niets voor jou, Ernestine."

"Terwille van hen, die men liefheeft, doet men veel, waar men een hekel aan heeft," zeide zij. „Als ik bedenk, dat mijn vader misschien nog in leven geweest was, als deze man niet bestaan had, dat hij dan zou geweten hebben, hoe ik walgde van de menschen, die hem in ballingschap gezonden hebben, nu, dan voel ik, dat er niets op de wereld is, wat ik niet zou doen, om hem te verpletteren."

Hij stond op. Zijn frisch, bijna jongensachtig gezicht was vol rimpels van zorg.

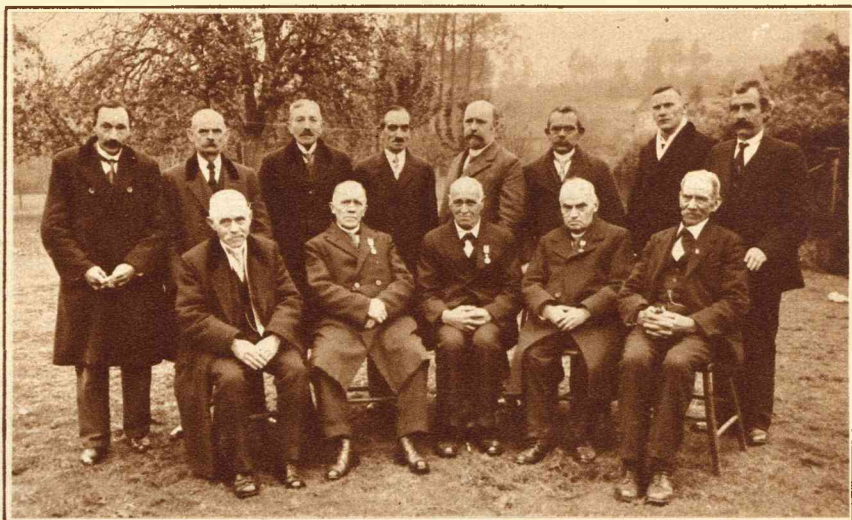
"Ik zal er nog spijt van hebben, Ernestine," zeide hij, „dat ik je ooit de waarheid omtrent je vader verteld heb."

(Wordt voortgezet.)

25 jaren R.K. Arbeidsorganisatie. Op 1 Dec. bestond de R.K. Werkliedenbond te Simpelveld, 25 jaren. Wij plaatsen hier de foto van het bestuur der krachtige organisatie. V.l.n.r. zien we dhrn. H. Koubo; A. Vermeeren; Kapelaan Schulpens, G. Adv.; C. v. Boom; J. Amelscher; staande dhrn. H. Koubo Sr.; J. Meessen; W. Nunspeet en F. Klijkers.

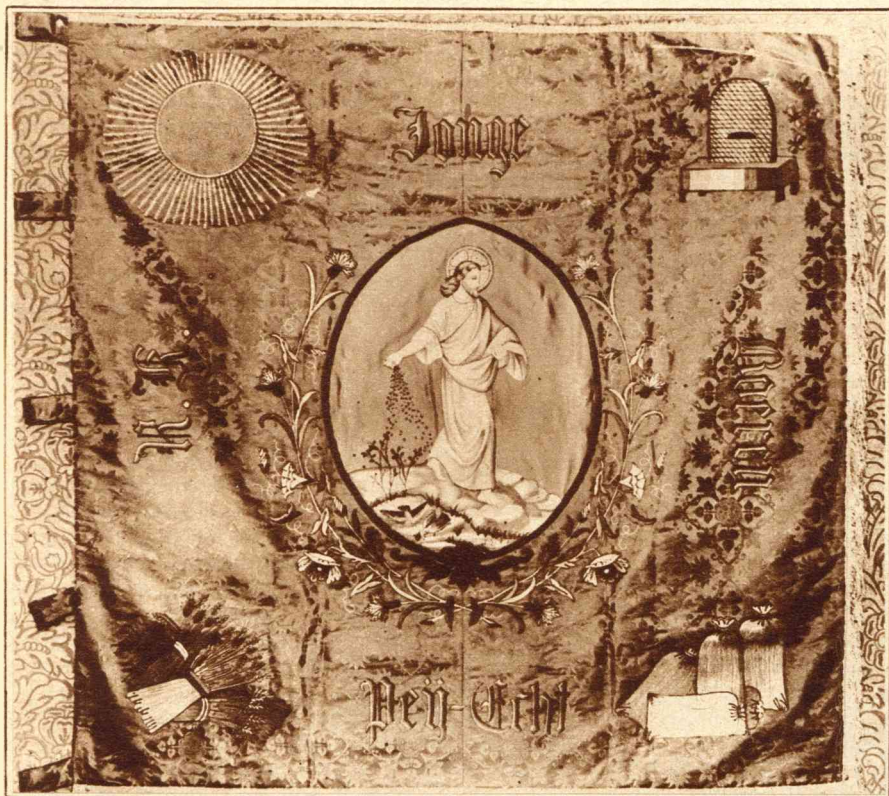
Te Gulpem-Reijmerstok herdacht dhr. Nahon den dag, waarop hij vóór 40 jaren aan het onderwijs werd te werk gesteld. Wij fotografeerden het jubileerende schoolhoofd te midden van familie en belangstellenden.

Zilveren Feestelingen — De R.K. Werkliedenbond te Simpelveld herdacht op 1 Dec. a.s. het zilveren bestaansfeest. De bloeiende organisatie telt onder hare leden verscheidenen, die vanaf de oprichting hun beste krachten gaven. Grootsoch was de huldiging dezer jubilarissen. Onzerzijds plaatsen wij hier de foto van de groep mannen, die op zoo kranige wijze een kwarteeuw lang reeds strijden voor de rechten huner medearbeiders. Op de kiek onderscheiden we, zittend v.l. n.r. dhrn. W. Vliex; A. Oterwal; H. Launen; J. Martin; L. Leclair; staande v. l. n. r. dhrn.: H. Eggen; J. Bouten; A. Klaassen; A. Wierst; P. Lerschen; M. Hustin en J. Wierst.

Limburgsch Fotonieuws

De R.K. Jonge Boeren te Pey-Echt (L.) ontvingen een prachtig vereenigingsvaandel, uitgevoerd door de Zusters Carmelissen aldaar. Het inderdaad kunstzinnige doek, met symbolieke voorstelling, is voor de in 1926 opgerichte krachtige vereeniging een werkelijke aanwinst.

Het echtpaar H. Janssen-Willems te Weverslo-Venray herdacht het gouden bruidsfeest. Wij plaatsen hier de traditioneele foto van het gouden paar te midden der familie.

Kimbria in den put. Na het vertrek van Pater Beekman schijnt Kimbria in de eerste klasse van de R.K.F. geen goed meer te kunnen doen. De Kimbren bengelen thans leelijk onderaan. Hierboven het Maastrichtse team dat nog steeds op de eerste overwinning wacht.

O.V.C., de eerste klasse R.K.F.er uit Ophoven, wiens prestaties in dit seizoen ook al beneden de verwachtingen blijven.

SPORT VAN ZONDAG

In de Zuidelijke eerste klasse werd Zondag slechts een drietal wedstrijden gespeeld. Eén van de belangrijkste hiervan was de plaatselijke ontmoeting in Tilburg.

Men heeft zich vóór deze ontmoeting in Tilburg, en in het kamp der concurrenten ook daarbuiten waarschijnlijk wel, afgevraagd of N.O.A.D., der traditie getrouw, er ook nu weer in zou slagen Willem II er onder te houden. De leiders van afdeling IV hebben echter wijselijk met deze traditie gebroken en staan thans met drie punten verschil op N.A.C. tamelijk vast op de bovenste plaats. N.A.C. heeft echter een wedstrijd minder gespeeld, zoodat zijn achterstand tot 1 punt kan worden gereduceerd. Het is zoo zachtjes aan ook al gewoonte geworden, dat N.A.C. met zijn wedstrijden een stuk bij de anderen achter is. Dien kant gaat het ook nu weer uit. Zondag j.l. smaakten de Bredenaars het twijfelachtige genoeg een vergeefsche treinreis naar Maastricht te kunnen maken. Je moet maar boffen!

De strijd in Tilburg is bijzonder spannend geweest. De bezoekers slaagden er in de leiding te nemen, doch nadat Willem II voor de rust had gelijk gemaakt, heeft N.O.A.D. geen kans meer gekregen om voor te komen. Tijdens het laatste kwartier van den wedstrijd werd het pleit in het voordeel der nationalen beslecht.

Wij hebben er gedurende de laatste weken meer dan eens de aandacht op gevestigd, dat de positie, welke de landskampioenen innamen, niet geheel in

Een belangrijke wedstrijd tusschen Bleijerheide en Staatsmijn Emma. Kiekje bij een hoekschop op het doel van Emma. Bleijerheide won met 4—0.

overeenstemming is met de kracht van de ploeg. P.S.V. is minder dan in het vorige seizoen, doch het elftal is toch o.i. nog één der sterkste in het Zuiden. Dat voor deze Eindhovenaren een betere plaats is weggelegd dan die, waarop zij tot Zondag j.l. verblijf hielden, heeft de wedstrijd tegen Roermond wel zoo ongeveer bewezen. Philips won met niet minder dan 9—1 en wij zijn er van overtuigd, dat de ploeg uit de achterstallige wedstrijden nog wel zooveel punten zal weten te behalen dat ze in puntenaantal dichter bij de leiders dan bij de slechtst geplaatsten zal komen.

Met Roermond gaat het intusschen heelemaal verkeerd. Wel zijn Longa en Wilhelmina nog dicht bij de Limburgers in de buurt, doch nu de nederlagen groter worden vreezen wij het ergste. De doelfijfers zijn ook weinig bemoedigend. De abnormale nederlaag van Zondag heeft natuurlijk de

deur dicht gedaan. De Roermonder achterhoede zag zich ondanks haar uitstekenden doelverdediger in 9 wedstrijden 33 maal passeeren. Alleen met de uiterste krachtsinspanning zal het R.F.C. misschien nog gelukken van de fatale plaats te komen.

B.V.V. heeft laten zien, dat het er weinig voor voelt om op de diverse overwinningen, waarmede dit elftal is gestart, een even groot aantal nederlagen te laten volgen. Ook hier waren de doelpunten niet duur. De Bossche club scoorde er vijf, waartegenover Longa met één goal slechts de eer kon redden.

*

In de eerste klasse A. van de R.K.F. blijven de prestaties van R.K.V.V.L. onverdeeld belangstelling vragen. Met 6—1 wonnen de Maastrichtenaars Zondag van Helios. Meer en meer blijkt Caesar hier de gevaarlijke concurrent. Nu deze ploeg met 3—2 van Valkenburg heeft gewonnen, bezet zij de tweede plaats en het verschil bedraagt nog slechts twee punten.

Wanneer we hierna nog even tot den N.V.B. terugkeeren dan zien we, dat de belangrijke tweede klasse wedstrijd in de Mijnstreek, die tusschen Bleijerheide en Staatsmijn Emma, met 4—0 door de thuisclub is gewonnen. Bleijerheide gaat nu aan den kop met 15 punten uit 9 wedstrijden. Wel heeft Emma nog twee puntjes meer, doch als de Bleijerheiders de twee wedstrijden, welke zij achter zijn, hebben ingehaald, zal het aantal van Emma wel overtroffen zijn.

Een tweede spelmoment uit den wedstrijd Bleijerheide—Staatsmijn Emma. Door het slechte weer kon de fotograaf niet veel moois maken.

VROUWENLEVEN

Bruidstoilet van zwaar satijn met langen zeer wijd uitvallenden sleep.

DE MODE OP ALLERLEI GEBIED EN HOE WE ER ONS VOORDEEL MEE KUNNEN DOEN

Het buitengewoon fraaie bruidstoilet van onze eerste afbeelding is van het Londensche modehuis Boucheron. Het is in prinses-vorm vervaardigd van zwaar satijn, dat naar onderen, in breede banen, uitvalt tot een bijna het geheele toilet omgevenden sleep van vier meter lengte.

Het aardige kleine hoedje van blauw vilt met een gebreid lint in blauw en rood kan ons door die garnering een geschikt idee aan de hand doen voor het opknappen van het een of andere dopje, dat wel 'n oprisschertje noodig heeft. Het geeft een origineel effect en met mooie kleurencombinaties zal hier zeker iets aardigs te bereiken wezen.

En wat zegt ge van het korte manteltje, dat nu weer zoo modern is? We zouden van die mode kunnen profiteeren door 'n ouden langen mantel — 'n bontjas misschien — die op sommige gedeelten z'n besten tijd gehad heeft, om te tooveren in een nieuwen korten mantel.

Het manteltje van onze afbeelding, ontworpen door het modehuis Dufour Maquin, is van breitschwanz en gegarneerd met lichtgrijze bontranden. Het sluit tamelijk nauw om de taille en valt op de heupen eenigszins wijd uit.

PAULA DEROSE.

DE MOF KOMT WEER IN DE MODE

Een poos lang zijn de moffen uit de gratie geweest, maar misschien krijgen we nu weer eens 'n periode waarin geen wintergarderobe compleet is zonder mof, zooals dat vroeger het geval was.

Het is bekend, dat er reeds in de zestiende eeuw moffen werden gedragen en dat niet alleen door vrouwen, maar ook door mannen, ja zelfs vooral door mannen.

De mof begon haar carrière als manchete. De mantelmouwen kregen een verlenging van een bontrand, die bestemd was om er de handen in te verwarmen. Later werden die bontranden verwerkt tot een apart kledingstuk, dat niet eens uitsluitend tot verwarming van de handen diende, doch ook in den zomer

Hoedje van blauw vilt met garnering van gebreid band in rood en blauw.

Kort manteltje van breitschwanz met lichtgrijze bontranden.

nog werd gedragen. Het werd een modeartikel, dat aan allerlei grillen onderhevig was. Nu eens was de mof pieterig klein, dan weer reusachtig groot; en er zijn uit dien vroegeren tijd nog allerlei schilderijen en spotprenten, waarop de mof een groote rol speelt.

In dien ouden tijd mocht de mof alleen door de aristocratie gedragen worden, die toen ten opzichte der kleding meer privilegiën had. Later werd de dracht meer algemeen.

In de negentiende eeuw werden er moffen gedragen passende bij de bontgarneering der korte manteltjes, die toen in de mode waren, ofwel ze maakten met een groote bijbehorende stola een geheel uit. In dien tijd werden met heet water gevulde kruikjes van Normandisch aardewerk in de kleine moffen gedragen. En later werden de moffen weer zóó groot, dat de dames er haar schoothondjes in mee droegen.

En de nieuwe moffen? Ze zijn noch klein, noch buitengewoon groot. En ze moeten harmoniseeren met het bont, dat erbij gedragen wordt.

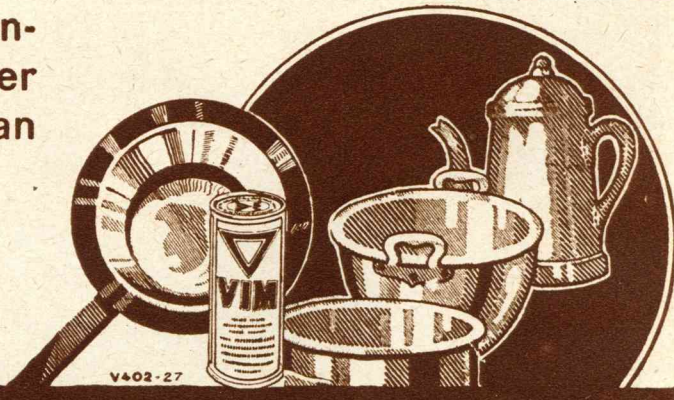
Men heeft het practische met het aangename weten te vereenigen door sommige moffen te voorzien van een taschje, dat niet al te veel in het oog valt. Men ziet slechts, boven op de mof, een insnijding in het bont welke met een „zip“-sluiting gesloten wordt. Zoodat wie, op koude dagen, zoo'n mof met zich meedraagt, het anders onafscheidelijke taschje thuis kan laten.

THÉRÈSE.

Potten, pannen, ketels en alle keukengerei worden steeds prachtig helder door even gebruik te maken van

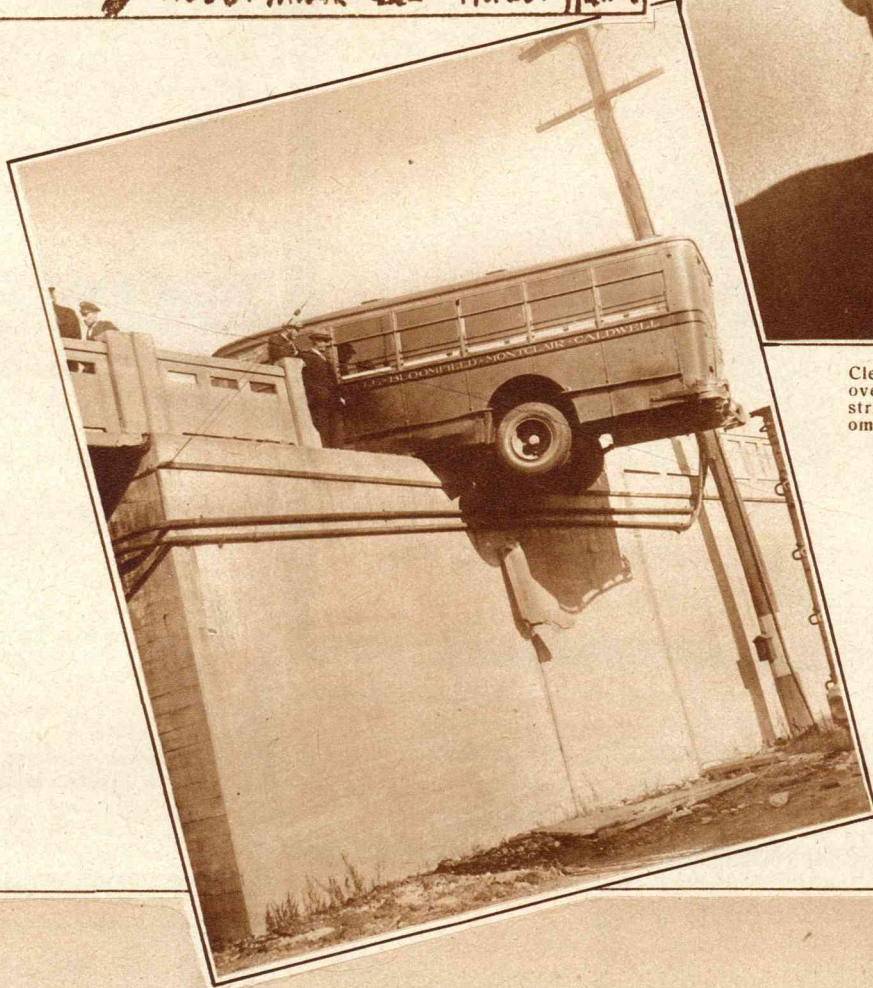
VIM

Een product der Sunlight Zeep Fabrieken

Düsseldorf, de stad der verschrikking. Deze Deutsche stad met haar geheele omgeving wordt in groote opwindig gebracht door de afschuwelijke moordpartijen der laatste maanden. De brutaliteit van den dader gaat zelfs zoover, dat hij er toe overgaan is, om schetsjes te vervaardigen van de plaatsen, waar hij zoo'n moord bedreven heeft en waar het slachtoffer begraven ligt. Op de kiek, welke wij hier reproduceeren, ziet men bij het kruisje midden-boven de plek aangegeven, waar Gertrude Albermann, een zijner slachtoffers, onder de aarde lag. Men kan zich den opgewonden toestand indenken, als men weet, dat de afschuwelijke bedrijver nog ongestoord rondloopt.

De Dusseldorfsche moordaffaire. Hier plaatsen wij een foto van het weiland te Obercassel, waar Iida Reuter gedood werd, wier lijk juist weggedragen wordt. De personen, die zich op het veld bevinden, zijn belast met het onderzoek in verband met het steeds stijgende getal moorden, waardoor zij bijna nacht en dag in de weer zijn om nadere opheldering omtrent den dader te verkrijgen, die nog steeds onvindbaar blijft.

Clemenceau † — Eindelijk heeft de dood den ijzersterken tijger overmeesterd en een einde gemaakt aan een leven, dat zooveel strijd geleverd heeft voor zijn vaderland, dat in de precare omstandigheden der oorlogs- en na-oorlogsjaren zoozeer een staatsman behoefde als Clemenceau zich getoond heeft.

NIEUWS
UIT HET
BUITENLAND

Aan den dood ontruk. Een kiekje van de hachelijke positie, waarin een groote autobus verkeerde, toen deze een brugteuning had vernield en op 't punt stond een gevaarlijken val te maken. Gelukkig kwam het zoover niet, zoodat de 30 passagiers zich na eenige angstige oogenblikken in veiligheid konden stellen.

PIX
PASTILLES

Beschermen U tegen
alle weersgesteldheden.
Prijs per doosje 30 ct.

**Gesprongen
Handen
Winterhanden
Wintervoeten
Ruwe Huid**

PUROL

Doozen 30-60-90 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

**MAAK UW JAPONNEN
ALS NIEUW
VOOR KERSTMIS**

Verwijder de vlekken
Geeft ze een
vroolijken tint
met

Tintex
35 ct. per pakje

KLIJERZIEKTE

is een vorm van tuberculose. Verwaarloost deze kwaal dus niet. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van tuberculose en scrofulose“, over de gunstige resultaten, verkregen met granuline. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFFHORST, Scheveningen, Aikmaarschestr. A 9

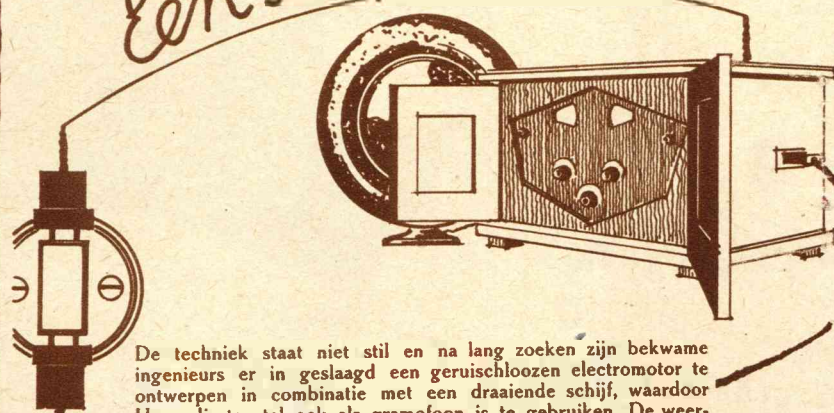
Bij Gevatte Koude
Influenza, Griep en
Koorts; Rheumatiek
Hoofdpijn en Kiespijn

Sanapirin-
tabletten

Wettig beschermd tegen Vervalschingen
Prijs 40 en 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

LIMBURG IN BEELD
Illustratie voor de Provincie Limburg

Een stap verder!

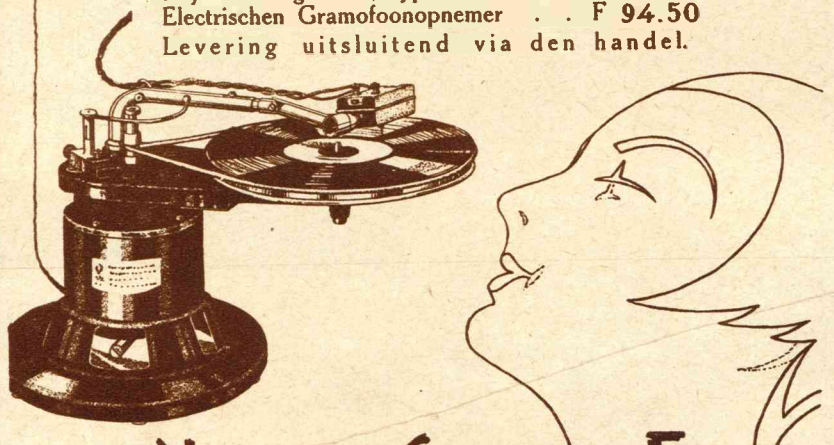

De techniek staat niet stil en na lang zoeken zijn bekwaame ingenieurs er in geslaagd een geruischloozen electromotor te ontwerpen in combinatie met een draaiende schijf, waardoor Uw radio-toestel ook als gramfoon is te gebruiken. De weergave vindt plaats door den luidspreker.

**RADIO N. S. F. BRENGT THANS
de ELGRAFOON**

Dit eenvoudig apparaat draait met regelbare snelheid de gramfoonplaten en schakelt zich automatisch uit. Het is op het wisselstroomnet direct aansluitbaar. Het gebruik van den Philips Electrischen Gramfoon-opnemer is aan te bevelen.

Prijs der Elgrafoon, type 1000, inclusief Philips' Electrischen Gramfoonopnemer . . F 94.50
Levering uitsluitend via den handel.

N.V. Nederlandsche Seintoestellen Fabriek
HILVERSUM

Een stap in de goede richting is een bezoek aan de N.S.F.-Agentschappen en aan onze

N.S.F.-Showroom, Kalverstraat 121, Amsterdam

„ „ Breestraat 26, Leiden

„ „ Hoogstraat 330, Rotterdam

MIJNHARDT'S
Lateer
tabletten

DOOS 60ct

**TEGEN
VERSTOPPING**

Bij Apoth. en Drogisten

*Adverteeren
doet verkoopen!*

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
loopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBURG
Oosterpark 45, Amsterdam

**overwerkte
zenuwen**

kalmeeren en worden gesterkt door
**Mijnhardt's
zenuwtabletten**
Buisje 75ct. Bij Apoth. en Drogisten.

JUNICOSAN

EEN PROBAAT
HUISMIDDEL

speciaal door *Junicosan* is vooral voor
Doctoren kinderen, lijdende zoowel
aanbevolen aan acute als aan chronische
tegen aandoeningen der Luchtwegen
en Ademhalingsorganen. vooral chronische, zoo-
als o. a.

**Hoesten, Heeschheid,
Bronchitis, Asthma,
Kinkhoest, enz. enz.**

Junicosan is bovendien een versterkingsmiddel van groote waarde voor Reconvalescenten na acute ziekten der ademhalingswerktuigen; het wekt den eetlust op, bevordert de stofwisseling en oefent een weldadigen invloed uit op de algemeene gezondheid.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten à f 1.75 per flacon
L. Lichtenheldt, Pharm.-Chem. Fabrik, opper. 1745, Meuselbach (Thür.)
Kantoor in Nederland: Amsterdam, Keizersgracht 262

Stoomwasscherij „Edelweiss“
GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het be-
handelen van de huishoudwasch
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg
Ververij en Chemische Wasscherij

Vóór het inzeepen

Als gij U moeilijk scheert omdat Uw huid
gauw stuk gaat en pijn doet, dan kunt gij
dit geheel voorkomen, indien gij vóór het inzeepen
de huid even inwrijft met slechts een weinig

PUROL

FABRIEK TE BARENDRECHT

à Contant

VELO

Beste en Goedkoopste

**ELECTRISCHE- EN
HAND-
WASCHMACHINES**

In huur

Depots:
VENLO, Gelderschestraat 15.
ROERMOND, Schoenmakerstraat 18.
SITTARD, Molenbeekstraat 5.
KERKRADE, Einderstraat 73.
MAASTRICHT, Hoenderstraat 26.
HEERLEN, Geleenstraat 41.
WEERT, Julianaplein B 74.
BOXMEER, Steenstraat A 15.

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wenden men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonné's zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)